

Şehit

Şehid Lebu Şeyh

Doğum tarihi: 28 Temmuz, 1984
Şehadet tarihi: 5 Ağustos, 2024
Bölge: Dhaka Şehri
İlçe: সিরাজগঞ্জ

Kısa Biyografi

Meslek: Hazır giyim işçisi
Şehadet Yeri: Ashulia, Savar

Şehitlik Olayı ve Detayları

"Ev Kurma Hayali
Yarım Kalan Bir Hayat "

Şehidin Biyografisi

28 Temmuz 1984 tarihinde Sirajganj ilinin Raiganj ilçesine bağlı küçük bir köy olan Dumrai'de doğdu Md. Lebu Sheikh. Köyün bir ucundaki toprak yollarla çevrili teneke çatılı bir evde çocukluğu başladı. Babası Zortulla Sheikh sıradan bir çiftçiydi, annesi Nazma Begüm Sabura ise ev hanımıydı. Altı kardeşin ikincisi olan Lebu, ailenin sorumluluğunu ilk üstlenen kişi oldu. Lebu'nun küçük elleri evin avlusunda oyun oynarken toprak kazarken, zaman onu acımasız gerçeklerin okuluna çekip aldı. Ailede günlük geçim sıkıntısı, pirinç ve tahılla ilgili annenin gözyaşları, babanın yorgun yüz ifadesi; tüm bunlar küçük Lebu'yu zamanından önce olgunlaştırdı. Hayatın temel ihtiyaçlarını bile karşılamak zor olduğunda, okul kitapları bir lüks haline geldi. Küçük yaşta okul kapısından geçmek yerine, insanların dükkânlarında çalışmaya başladı. Malzeme taşımayı, hesap yapmayı ve az yiyeceklerle bile tok görünmeyi öğrendi. Kimi belki onun için "mahrum kalmış" bir çocuk diyebilir, ama gerçek şu ki, o "mücadeleci" bir insandı. Hayatı kendi yöntemiyle, sessiz ama kararlı bir şekilde kucakladı. Lebu'nun büyümesi, tozlu köy yollarında ve terli kıyafetler içinde geçti. Köy pazarında dükkânlarda çalışarak insanlarla konuşmayı, gülümsemeyi ve güven kazanmayı öğrendi. Gündüzleri çalışarak, geceleri ise bir gün kendi evi, annesine iyi bir yatak ve huzurlu bir aile ortamı olacağına dair hayaller kurarak geçirdi. Çocukluğu ve gençliği herhangi bir çocukça lükse sahip olamadı, ısıltılı anlar görmedi. Ama yine de pes etmedi. Yoksulluk, mahrumiyet ve yalnızlık içinde dürüst, çalışkan ve onurlu bir karakter geliştirdi. Onun büyümesi, toplumun görmezden geldiği bir köşesinde her gün süren sessiz bir mücadele hikâyesiydi.

Çalışma Hayatı ve Hayalleri

Çocukluğu yoksulluk içinde geçen biri için hayal kurmak ne kadar zor ise, o hayalleri gerçekleştirmek de bir o kadar büyük bir mücadele olur. Md. Lebu Sheikh bu mücadelecilerden biriydi. Hayatının her aşamasını başı dik, onuruyla ve alın teriyle geçti. Genç yaşta okul çantasını bir kenara bırakıp çalışma yükünü omuzladı. İnsanların dükkânlarında çalışarak deneyim kazandı ve sonra Dhaka'daki hazır giyim sektörüne katılarak emekçi halkın uzun kervanına dâhil oldu. Yüzlerce işçi arasında Lebu, sessiz bir çalışan olarak dikiş makinelerinin sesiyle geleceğini ilmek ilmek kumaşa işledi. Hazır giyim fabrikası hayatı kolay değildi. Uzun süre ayakta çalışmak, hedef baskısı, emeğin karşılığını alamamak gibi sıkıntılara rağmen pes etmedi. Çünkü her gün döktüğü ter, bir hayalin taksiti gibi birikti. Bir gün kendi evi olacaktı; huzurun, güvenliğin ve

sevginin hâkim olduğu bir yuva. Bu hayal doğrultusunda köyde ağabeyiyle birlikte düşük seviyeli bir arazi satın aldı. Sadece satın almakla kalmadı, yaklaşık 400 kamyon toprak dökerek araziyi doldurdu. Belki hayalinde annesinin avluda oturduğunu, eşinin bahçedeki bitkilere sevgiyle su verdiğini görüyordu. Belki de namazdan sonra güneş ışığında parlayan huzurlu bir hayatın yansımasını düşünüyordu. Planı, 2025 yılının başında ev inşaatına başlamaktı. Yapı tenekeden, zemini çimentodan olacaktı ama hayali betondan daha sağlamdı çünkü alın teriyle kazanılan bir ev olacaktı. Ancak kader her zaman hayalleri gerçekleştirme fırsatı vermez. Bazı hayaller göz kapaklarından gerçeğin tozuna düşer. Lebu'nun hayali de kanın akışıyla yere serildi. O arazi hâlâ boş duruyor belki, evsiz, hayalsiz, sadece rüzgâr biliyor ne kadar acıyla orada ayakta durduğunu, bir şehidi bekleyerek.

Aile Hayatı

Hayatın kırık dökük yollarında yürürken Md. Lebu Sheikh bir gün yanına bir hayat arkadaşı buldu: Selina Aktar. Çocukları olmamasına rağmen bu çiftin ailesi düzenli, sevgi dolu ve karşılıklı güvenle örülüydü. Bu zengin bir aile değildi, lüks içinde yaşamıyorlardı ama içinde ruhsal huzur, saygı ve sessiz bir bağ vardı. Selina'nın hayatı da kolay değildi. Üç aylıkken annesini kaybetmişti, babasının sevgisi de uzun sürmedi. Babanın ikinci evliliğinden sonra yeni ailede yer bulamayıp teyzesinin evine gönderildi. Orada büyüdü, teyzesinin şefkati onun tek sığınağıydı. Ama o sığınak da bir gün kayboldu; teyzesi de vefat etti. Evlilik çağına gelince akrabalar bu yetim kıza bir yuva bulunması gerektiğine karar verdi. O yuva Md. Lebu Sheikh oldu. Dürüst, çalışkan ve duyarlı bir adamdı; Selina'ya sadece eş değil, bir insan olarak da saygı gösterdi. Selina da fark etti ki, hayatın karanlıklarından sonra bu adam onun için sessiz bir ışık gibi gelmişti.

Aileleri küçüktü ama huzur doluydu. Lebu dindar biriydi; beş vakit namazını eksiksiz kılar, az konuşur ve sade yaşardı. Dünya hırsı onun hayatında hiç yer bulamamıştı. O, helal yoldan çalışıp kazanarak bir ev kurmanın gerçek başarı olduğuna inanırdı. Selina şöyle derdi: "Lebu çok iyi bir insandı. Allah'ın yolunda yürümek isterdi. Siyasetle ilgilenmezdi. Sade bir hayat yaşardı." Bu sadelikte olağanüstü bir sevgi, sadakat ve karşılıklı saygı bağı vardı. Çocukları olmasa da evlilik hayatlarında hiçbir zaman sıkıntı ya da eksiklik hissedilmedi. Aksine her gün yeni bir umutla uyanıyor, yeni bir aile kurma hayaliyle ilerliyorlardı. Lebu, Selina'ya hiç acı çektirmemeye dair içten bir söz vermişti. Kısıtlı kazancıyla bile eşinin yüzünü güldürmek istiyordu. Birlikte pazara gitmek, bayramda yeni kıyafet almak, bazen el ele tutuşup geleceğe dair hayaller kurmak onların mutluluğuydu. O ev şimdi yalnız. Selina'nın hayatında ikinci büyük boşluk oluştu, ama bu sefer daha zor, daha kalıcı. Eşinin fotoğrafını elinde tutarak hâlâ düşünüyor olabilir: biraz daha zamanları olsaydı, belki o hayal ettikleri evi birlikte inşa edebilirlerdi.

Temmuz Devrimi ve Katılımı

2024 yılının Temmuz ayında, Bangladeş tarihine "Temmuz Devrimi" olarak geçen yeni bir dönem başladı. Bu, sadece politik bir hareket değildi; ezilen, hor görülen ve ayrımcılığa uğrayan halkın haykırışıydı. Şehirden köye, tekstil işçilerinden üniversitelilere, rikşa sürücüsünden doktora kadar herkes bir ağızdan "Bu adaletsizlik devam edemez!" dedi. Bu hareket, binlerce mazlum insanın biriken hayal kırıklığının patlaması, öfke ve isyanın dışa vurumuydu. Hareketin merkezinde adil haklar, insani onur ve devlet ayrımcılığına açık bir itiraz vardı. Dhaka'nın caddelerinden başlayan dalga Chittagong, Rajshahi, Khulna, Barisal, Sylhet, Rangpur ve en uzak köylerdeki kavşaklara kadar yayıldı. Bu, emekçi halkın da hareketiydi. Giyim işçileri, gündelikçiler, ekmek için her gün ter döken ama sesleri devlete ulaşamayan insanların önemli bir yer tuttuğu bir devrimdi. Md. Lebu Sheikh bu emekçi insanların temsilcisiydi. Siyaset değil, parti bayrağı değil, sadece kalbinin çağrısıyla katıldı. Tek amacı bir değişim hayaliydi. Öyle bir Bangladeş ki, işçinin teri hor görülmesin, sıradan bir insan ailesi için bir ev kurabilsin.

5 Ağustos 2024'te ilan edilen "Dhaka'ya Yürüyüş" kampanyası, hareketin merkezi çağrılarından biriydi. Binlerce kişiyle birlikte Dhaka'ya doğru yürüyenler arasında Lebu Sheikh de vardı. Savar'daki Ashulia bölgesine ulaşıldığında o da oradaydı. Yüzünde kararlılık, yüreğinde özgür bir toplum hayali vardı. Siyasi bir

aktivist değildi, kürsüde konuşma yapan biri de değildi ama bu harekete gönülden bağlıydı. Çünkü bu devrim onun gibiler içindi; onların hayalleri içindi. O gün kalbinde korku yoktu. Şüphe de yoktu. Tam aksine, devrimin gücünün bir gün adil bir toplum inşa edeceğine inanıyordu. Ama o hayal gerçekleşmeden yolculuğu yarım kaldı. Devlet korkup sanki kurşunla bir fakir adamın cesaretini durdurdu.

Şehitlik Olayı

5 Ağustos 2024. Bangladeş tarihine kanlı bir gün olarak yazılacak. O gün güneş bile sanki huzursuz gökyüzünü aşarak doğdu. Her yerde heyecan, fısıltılar ve devrim dalgası vardı. Ülkenin dört bir yanından insanlar “Dhaka’ya Yürüyüş” kampanyasına katılmak için akın etti. Yüreklerde haklarını geri alma umudu, dillerde yemin dolu sloganlar vardı. Lebu Sheikh de bu kalabalığın sessiz bir neferiydi. Elinde herhangi bir parti bayrağı yoktu, gözlerinde öfke yoktu. Sadece inancı vardı: bu yürüyüş bir gün onun gibi binlerce insanın kaderini değiştirecekti. Ashulia’da, hareketin önemli noktalarından birindeydi. Yol uzundu, tozluydu ama kalbinde umut vardı. Ancak devlet bunu bir suç gibi gördü. Öğleye doğru polis aniden göstericilere ateş açtı. Cadde bir anda ölüm tarlasına dönüştü. İnsanlar kaçıştı, gökyüzü çığlıklarla yarıldı ve toz duman içinde Lebu Sheikh yere yığıldı – karnından vurulmuş, kanlar içinde. Ambulans yoktu, tıbbi yardım da gelmedi. Fakir insanların canının bu kadar kolay alındığını devlet kanıtladı sanki. Kısa süre içinde Lebu’nun yaşamını yitirdiği anlaşıldı. Haber Savar’dan Sirajganj’ın Dumrai köyüne kadar yayıldı. Eşi Selina, annesi Nazma Begüm, ağabeyi Fozlul Hossain ve oğlu gibi büyüttüğü yeğeni Hasan yıkıldı. Cenazeyi getirmek için devlet hiçbir yardımda bulunmadı. Aile kendi parasıyla bir pikap kiralayarak naaşı köye götürdü. Devletten hiçbir yetkili yoktu. Ertesi sabah, 6 Ağustos’ta köy mezarlığında cenaze namazının ardından toprağa verildi. Otopsi yapılmadı, soruşturma ya da dava da açılmadı. Sadece bir hüznü defin; toprağın altında yatan bir fakirin tüm hayalleri, ev kurma arzusu, sevgi dolu ailesi ve yaşama ümidi gömüldü. Onun ölümü sadece bir olay değil, devletin adaletsizliğinin en çıplak hali ve ayrımcılığa karşı duran bir cesur sesin kanlı düşüşüydü.

Yakınlarının Görüşü

Lebu’nun ağabeyi Fozlul Hossain dedi ki: “Kardeşimi kaybetmenin acısını anlatmak mümkün değil. Kendi çocuğu olmasa da benim oğlumu kendi oğlu gibi büyütüyordu.”

Oğlu Hasan dedi ki: “Ona ‘babam’ diyordum, yengeme de ‘annem’. Olay günü defalarca aramıştım ama uyuyordum. Sonra şehit olduğunu öğrendim.”

Eşi Selina dedi ki: “Allah benim kaderime mutluluk yazmadı, bu yüzden eşimi vaktinden önce aldı. Şimdi tek dileğim onun cennette olması.”

Ayrıca dedi ki: “Bu harekette şehit olanların hepsine devlet tarafından resmî şehit unvanı verilmelidir.”

Annesi Nazma Begüm ağlayarak dedi ki: “Oğluma hiçbir şey veremedim. Ama onu kurşunla öldürdüler. Kalbimi boşalttılar. Adalet istiyorum.”

Şehitlik Sonrası Hayat ve Yardım

Şehit olduktan sonra Selina, babasının evi olan Jamalpur’a geri döndü. Hayatının her günü belirsizlik ve acıyla geçiyor. Ailesi, Selina’ya bir iş verilirse hayatını biraz olsun toparlayabileceğini belirtti. Hâlâ devlet tarafından kalıcı bir yardım sağlanmadı, ancak bazı kuruluşlar ve partiler destek sundu. Temmuz Şehitleri Anma Vakfı 5 lakh taka ve Cemaat-i İslami 2 lakh taka yardımda bulundu. Bu parayı Selina ve kayınvalidesi paylaştı. Bayram öncesi vali, kaymakam ve BNP tarafından bazı bayramlık yardımlar da yapıldı. Ayrıca Ashulia karakolunda açılan davada 15 kişinin ismi verilerek 300-400 kadar kimliği belirsiz kişi de sanık yapıldı.

Şehidin Kimlik Özeti

Tam Adı: Md. Lebu Sheikh

Doğum: 28 Temmuz 1984

Meslek: Hazır giyim işçisi

Baba: Zortulla Sheikh (vefat etmiş)

Anne: Nazma Begüm, ev hanımı

Eş: Selina Aktar, 22 yaşında, ev hanımı

İkamet: Dumrai, Raiganj, Sirajganj

Dini Kimlik: Dindar Müslüman, beş vakit namaz kılardı

Aile: Eşi Selina Aktar, çocuksuz

Harekete Katılım: “Dhaka’ya Yürüyüş” kampanyası, 5 Ağustos 2024

Şehit Olduğu Yer: Ashulia, Savar

Defin: 6 Ağustos 2024, kendi köyünde

Yardım: Temmuz Şehitleri Anma Vakfı, Cemaat-i İslami, bazı yerel yardımlar

Aile Talepleri: Devlet tarafından resmî şehit unvanı, Selina’ya iş, adaletin sağlanması

Ekonomik Öneriler

- “Lebu Sheikh’in eşi Selina Aktar’ın yeniden hayata tutunabilmesi için devlet memurluğu ya da aylık maaş bağlanmalıdır.”
- “Ailenin ekonomik refahı için devlet yardımıyla adlarına bir ev inşa edilmelidir.”
- “Şehit Lebu Sheikh’in ailesine kalıcı destek sağlamak amacıyla özel bir sosyal yardım fonundan bağış verilmelidir.”
- “Temmuz şehitleri için devlet tarafından tazminat belirlenmeli ve derhal uygulanmalıdır.”

Kuran-ı Kerim Ayeti

Allah yolunda öldürülenlere ölü demeyin; bilakis onlar diridirler, fakat siz farkında değilsiniz. (Bakara 2:154)

Hadis-i Şerif

Şehitlerin ruhları yeşil kuşların gövdesindedir. (Sahih Muslim 1887)

Dua sayısı: 0

Şehit Anı Fotoğraf Galerisi

